

γασίων του Μεγάλου Πηλωρυχείου, κινεί την κεφαλήν και λέγει :

— "Όλα καλά! άλλ' όμως δια να ὀρθοποδήσουν και να εὐδοκιμήσουν ἐχρειάζετο ἕνας Καρβαγάν.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Αιτήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ φωτογραφία τῆς Μαρίας Φασίτ εὐρεθεῖσα ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ εἰς τὴν Μόργαν, ἐπίσκεψις ἀνεξήγητος δι' ὅλους ὅσους ἐγνώριζον τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἐξεις του, τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας, εὐρεθὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐντὸς μυστικοῦ γραφείου, τέλος, καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῆ εἶνε ἡ μᾶλλον τῶν ἄλλων πειστικὴ, ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὅτι τὸν εἶδε, τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος, ἐξεληθόντα τοῦ περιπτέρου.

Ἐπρεπεν ἐκ τούτου νὰ συμπεράνη τις ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσε τὴν Ἀγγλίδα;

Ὁ πατὴρ του ἠρνεῖτο ἐπιμῶνως νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἠναγκάζετο ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο πιθανὸν ὁ δυστυχὴς νεανίας νὰ ἐφόνευσε τὸν Λερέ ἐν στιγμῇ παραφοράς.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο χαρακτήρος βιαίου, καὶ ἡ ἡλικία μόλις κατήνυσε τὴν ὀρμὴν του.

Δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνέχονται ὑβρεῖς εἶχε τὴν κεφαλήν θερμὴν καὶ τὴν χεῖρα ταχέϊαν.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ, ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἐξηγεῖτο κάλλιστα.

Ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων, ὅστις δύο ὥρας πρότερον ἐφρόντιζε τόσον θαρραλέως νὰ τὸν ἐκδιώξῃ ἐὰν τὸν ἔβλεπεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του, ὁ ὀργίλος οὗτος καὶ προβεβηκὸς ἐρωτόληπτος θὰ προσέβαλεν αὐτὸν χυδαίως. Ρῆξις θὰ ἐπῆλθε, καὶ ἐν τῇ ρῆξί ὁ Λερέ εὗρε τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἐνδεχόμενα καὶ μάλιστα πιθανὰ νὰ συμβῶσι, πῶς ὅμως νὰ συνδέσῃ τις τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ τοῦ ἀποτροπαίου καὶ ψυχρῶς προμελετημένου φόνου, ὅστις ἐπηκολούθησεν αὐτήν;

Ἐὰν παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐκτύπησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἡ-

νώχλει αὐτὸν εἰς τοὺς ἔρωτάς του, διατί ἐκτύπησεν ἔπειτα τὴν γυναῖκα, ἧς εἶχεν ἐξασφαλίσει τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχὴν, ἀπαλευθερώσας αὐτὴν ἐξ ἐνός προστάτου ἢ μᾶλλον τυράννου;

Ἄλλως τε, ὁ γέρον Λεκὸκ ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐραστή τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀφοῦ ἐμπαθῶς ἤρατο τῆς δεσποινίδος Λεκόντ.

Ἐν νεαρᾷ καὶ εἰλικρινεῖ καρδίᾳ δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ δύο ἔρωτας.

Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ ἐραστὴς τῆς Θερεσίας παρὰ τῇ ξένῃ ἐκείνῃ, ἧς ἡ διαγωγὴ ἦτο ὑποπτος, καθ' ὃν καιρὸν ὠνειροπόλει, τὴν εὐτυχίαν ἐν θεμιτῇ ἐνώσει μετὰ θελκτικῆς νεάνιδος;

Ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς παρητήθη νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα τοῦτο, ἀπεφάσισε δὲ νὰ μὴ ἐπικαλεσθῇ ποτὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κυρίου Φουινῆ, καθόσον ἡ μαρτυρία αὕτη θὰ ἐπεβάρυνε τὸν κατάδικον.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀφότου ἤρχισε τὴν ἐστρατείαν κατ' ἐχθροῦ ἴσως φαντασιώδους, ἡ μόνη σπουδαία ἔνδειξις, ἣν εἶχε συλλέξει, ἦτο ἡκιστα εὐνοϊκὴ διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῶν πρώτων ἐρευνῶν του τὸν κατέθλιβεν.

Προσεπάθησε νὰ τὸ λησμονήσῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ καιρὸν, καὶ ἔστρεψεν ἀπάσας τὰς ἀνιχνευτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἐλπίδας, λίαν ἀβεβαίας εἰσέτι, ἃς παρέσχον αὐτῷ αἱ φλυαρίαι τοῦ Φουινῆ καὶ τοῦ Ταμβουρνάκ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μέθυσον Ἀγγλον, καὶ τὸν μῦλον τῆς Ὑβέτ, πρὶν ὅμως ριφοκινδυνεύσῃ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπεθύμει νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Πιεδούσης.

Δὲν θὰ συνήντα αὐτὸν παρὰ τὸ ἐσπέρας, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, καὶ ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη μακρὰ.

Ἐδείπνησε μόνος, διότι ὁ Φουινῆ δὲν ἐζήρητο τῆς τρώγλης του παρὰ διὰ νὰ προγευματίσῃ, μετὰ δὲ τὸ πρόγευμα, ὅπερ εἶχε προετοιμάσει αὐτὸς ὁ ἴδιος Βονασών, ἐπορεύθη ἵνα ρεμβάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ὀργης, ἧτις ῥεεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου.

Ἡ νύξ τὸν κατέλαβε πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Σαβινύ, ἐπελθούσης δὲ ραγδαίας βροχῆς, λίαν καταλλήλου ὅπως ἐκδιώξῃ τοὺς περιδιαβάζοντας, οὐδένα ἀπήντησεν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, ἐνθα ἔφθασε κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Τὸν Πιεδούσην, προηγηθέντα αὐτοῦ, εὗρε καθήμενον ἐκεῖ που καὶ καπνίζοντα τὴν πίπαν του.

— Ἀρχηγέ, τῷ εἶπε, πλησιάζων αὐτόν, ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29, ἐδῶ δὲν εἶνε ἴσᾶν τὸ Ἄθης καὶ τὸ Ἀβλόν. Ἐμαθα πολλὰ πράγματα, καὶ μοῦ φαίνεται κοντεύομαι νὰ φθάσωμε εἰς τὸν σκοπὸ μας.

ΛΗ'

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν ὁ γέρον Λεκὸκ, εἶσαί βέβαιος ὅτι δὲν σὲ παρηκολού-

θησαν, καὶ ὅτι κανεῖς δὲν μᾶς παραμονεύει;

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐδῶ εἰς τὸ Σαβινύ οἱ ἄνθρωποι πλαγιάζουσι. Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ὅλο τὸ βράδυ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποψίνης ἑορτῆς, ὁ ἐσπερινὸς ὅμως ἐτελείωσε, καὶ τώρα ἠμποροῦμε νὰ μιλήσωμεν ὅσον θέλομεν. Δὲν θὰ ἔλθῃ κανεῖς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Σ' ἐρώτησα, διότι σήμερον τὸ πρῶτ' ἔκαμα τὴν γνωριμίαν μὲ ἕνα ἀπὸ τὸν τόπον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μοχθηρὸς καὶ ἐνοχλητικὸς, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ κατασκοπεύῃ.

— Τὸν λέν' Φουινῆ, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Πῶς ἔμαθες τ' ὄνομά του;

— Ὡ! ἔξέρω ἀκόμη πολλὰ πράγματα. Καὶ ἔπειτα, αὐτόν, ὅλο τὸ Σαβινύ τὸν γνωρίζει, καὶ ὅλο τὸ Σαβινύ δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ. Ἄλλον λόγον δὲν μοῦ ἔκαναν παρὰ γι' αὐτόν εἰς ὅλα τὰ μέρη ποῦ πῆγα.

— Ποῦ μένεις;

— Εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», εἶνε τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον καθὼς ἐμβαίνει εἰς τὴν χώρα, ἐπάνω ἑστὸν δρόμο τοῦ Λογγουμῶ. Σεῖς, ἀρχηγέ, ἔκατεβήκατε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ Βονασών. Ἐπρογευματίσατε σήμερον τὸ πρῶτ' μὲ τὸν Φουινῆ καὶ μὲ ἕνα δειγματολόγο ἀπὸ τὴν Τολούσην, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ταμβουρνάκ. Βλέπετε πῶς τὰ ἔξέρω ὅλα;

— Καλὰ! ἀλλ' ἀνεκάλυψες κανὲν ἕχνος;

— Δύο.

— Ποῖα;

— Πρῶτον, μοῦ ἔκαμαν λόγον γιὰ ἕνα πύργον, ἐδῶ κοντὰ, μεταξὺ Βιλμοασὸν καὶ Μορσάν, ἑστὸν ἄκρῃ ἐνός δάσους, ἕνα πύργον, ὁ ὁποῖος ἐνοικιάσθη ἐφέτος ἀπὸ Παρισιάνου, ἕνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν. Δὲν κάθονται μέσα, ἀλλ' ἔρχονται κάποτε καὶ περνοῦν πότε μιὰ μέρα πότε μιὰ ἐβδομάδα. Δὲν βλέπουν κανένα, καὶ κανεῖς δὲν τοὺς γνωρίζει. Αὐτὸ μοιάζει πολὺ μὲ τὸ ζευγάρι ποῦ γνωρίζομε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ τὸ ἐξετάσωμεν. Τί ἄλλο ἔμαθες;

— Πῶς ὑπάρχει ἕνας Ἀγγλος εἰς τὰ περίχωρα.

— Ἀγγλος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς μίαν οἰκίαν παραπλεύρως ἐνός μύλου.

— Μπᾶ! σὰς ἔκαμαν λόγον γι' αὐτόν;

— Πολύ.

— Καὶ τί σὰς εἶπαν; Σὰς ἐρωτῶ γιὰ νὰ δῶ ἂν ἡ πληροφορίαίς μου συμφωνοῦν.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἔνδειξις πολὺ σπουδαία.

— Ἀδιάφορον. Ὅταν ἀκούω γιὰ Ἀγγλον ἀνοίγω τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά μου, διότι ἡ γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἦταν Ἀγγλίδα. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος ἴσᾶν τοὺς ἄλλους. Ζῆ ἴσᾶν καθ' αὐτὸ ἄγχιος, καὶ δὲν ἠμπόρυσεν ποτὲ νὰ μάθουν διατί ἦλθε νὰ καθῆσθαι εἰς ἕνα τόπον ποῦ δὲν συναναστρέφεται μήτε γάτον.